saadik, mil otsus oli tehtud, et ta kallima üle saatus „areenas“ otsuse pidi andma, oli ta ööd ja päewad ainult selle suure sündmuse ja selle tagajärje pääle mõtelnud. Et tal enam mõju, wõimust ja iseloomu kindlust oli, kui kellelgi teisel, kes ial niisugusest loost osa wõtnud, siis oli ta teinud, mis keegi enne teda teha ei olnud julgenud — oli uste saladuse wälja uurinud. Ta teadis, missuguse ukse taga tiiger, missuguse taga neiu ootas.

Ta ei teadnud mitte ainult seda, missuguse ukse taga neiu wiibis, kes walmis oli hiilgawalt ja punastades wälja astuma, niipea kui uks lahti tehti, ta teadis ka, kes see neiu oli. Ta oli üks kõige ilusamatest ja armsamatest õuepreilite seast. Printsess ei tundnud teda mitte ainult, ta wihkas teda. Ta oli sagedasti näinud ehk wähemalt nägema arwanud, et see ilus neiu tema kallima pääle imestawaid pilkusid oli heitnud, ja mõnikord uskus ta koguni, et neid pilkusid ka tähele pantud ja wastatud oldi. Siin ja sääl oli ta neid ka koos rääkima näinud, küll ainult silmapilgu, aga eks saa silmapilgugagi üksteisele palju öelda! — Waheşt rääkisiwad nad koguni ilmasüüta asjadest — kust wõis printsess seda teada? See neiu oli oma silmad üles printsessi kallima poole tõsta julgenud ja sellepärast wihkas printsess teda nüüd kõigest südamest.

Kui noormees end ümber keeras ja printsessi poole waatas, puutusiwad nende pilgud kokku. Nii tarretuid silmi, kui printsessil, ei olnud kellegil teisel praegu siin terwe salga seas. Aga noormees märkas kohe, et printsess teadis, missuguse ukse taga tiiger, missuguse taga neiu seisis. Ta tundis oma armsama loomu ja uskus kindlasti, et see enne ei olnud järele jätnud, kunni uste saladust tundis,

mis muidu kõigil saladuses oli, isegi kuningale. Noore mehe ainus lootus seisis selles, et printsess selle saladuse wälja uurib, ja kui ta talle nüüd otsa waatas, teadis ta, et printsessil see tõeste oli korda läinud.

Sääl küsis ta ruttu ja põnewalt pilgugu: missugune? Kui ta seda waljusti sõnadega oleks küsinud, seegi poleks selgem olnud. Silmapilkugi ei olnud kaotada. Ruttu kui wälk oli küsimine langenud, niisama ruttu pidi wastus tulema.

Printsessi parem käsi puhkas ta ees polstertatud wõre pääl. Ta liigutas kätt ruttu paremale poole. Ainult wastust ootaw noormees nägi seda. Kõikide nende silmad wiibisiwad ainult all areenas seisiwa nooremehe pääl.

Noormees pööras end ümber ja sammus kiiresti läbi tühja ruumi. Iga süda seisis, kõik pidasiwad hinge kinni, iga silm wahtis liikumata ainult alla nooremehe pääle. Ilma et silmapilkugi oleks wiiwitanud, sammus ta paremat kätt seisiwa ukse juurde ja tegi selle lahti.

Pääsi meie loo juures on nüüd küsimine ja selle wastamine: „Kes tuli säält uksest wälja? Kas neiu wõi tiiger?“

Mida enam selle küsimise üle järele mõtleme, seda raskem on selle pääle wastust leida. See küsimus nõuab inimlise südame uurimist, mis meid kirgede kõige haruliisemasse labirintisse wiib, kust raske on wäljapääsemise ust leida. Mõtle järele, armas kalendri lugeja, aga mitte nii, nagu oleks selle küsimise otsustamine sinu woli all, waid nii, et palawa wereline, poolmetslik kuningatütar, kelle hinges meeleheitmise leek armukadeduse tulega ühte sulanud, selle otsuse pidi andma. Tema oli armsama kaotanud, aga kes pidi ta omale saama?

Kui sagedasti oli ta unes ja ilmsi metsikus ehmatu-

Eesti rahwa Kasuline Kalender 1898, lk. 22